

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK Izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

1986 23

— Vai nepietika, ka tu pie tās kartupeļu stīrpas līdi četrpāpus?
Vēl tev vajadzēja rukšķēt!

ERUSMANIS

GOD. «DADZI»!

ŽURNĀLA «DADZIS» REDAKCIJAI

Paldies «Dadža» redakcijai par Mārtiņa Kalndruvas rakstu «Dūmi un dūmotāji». Tas sen bija vajadzīgs un ir labi uzrakstīts raksts.

Jānis STROČIS,
Zvejnieku arteļa «Banga»
Ventpils ostā bāzētā
SČS «Bāka»
komandas uzdevumā

Lai virtuvē nomainītu gāzes balonu, mums, Strenču iedzīvotājiem, sava vajadzība jāpiesaka Valkā, Komjaunatnes ielā 23, Gāzes saimniecības montāžas un ekspluatācijas kantora tehnikim, telefons 23755. Tur parasti norāda vienu vai pat divas dienas, kurās gāzes balons tiktu pievests. Šajās dienās tad nu ir jāatprasās no darba, vienalga cik svarīgs tas arī būtu, un jāgaida. Diena vai divas ir zaudētas.

Pierakstīt pasūtītājam izdevīgu balona nomainīšanas laiku šeit nav pieņemts. Tāpat nav pieņemts arī norādīt dažu stundu intervālu, kurā piegādātu balonus. Un pavisam neiedomājami, ka varētu pārkārtot gāzes pievedēju darba laiku.

V. APINITIS

DADŽAPRĀT

(PA NEPUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM)

... diezin vai ir sevišķi gudri plaut un nesavākt. Bet tieši par tādu aplamību «Dadzis» saņēma vēstuli no Valmieras rajona padomju saimniecības «Ramata». Tika ziņots, ka otrajā ražošanas iecirknī pie Kalnamaču mājām 20 hektāru lielā platībā palicis nesavākts nopļautais āboliņš.

Redakcija lūdza Valmieras agropūrnīciskās apvienības priekšsēdētāju b. O. Jostsonu pārbaudīt sūdzībā minētos faktus. Kā redakciju informēja b. O. Jostsons, sūdzība ir bijusi pamatota. Meža masīvā pie Kalnamaču mājām otrā ražošanas iecirkņa teritorijā zālāji palikuši nenokopti. Jautājums nodots padomju saimniecības «Ramata» tautas kontroles grupai vainīgo saukšanai pie atbildības.

... kaza vēl nebūs šķirnes govys, kaut arī tas būtu uzrakstīts ar melnu uz balta. Tāda doma bija izteikta arī vēstulē «Dadža» redakcijai par trūkumiem Dobeles rajona kolhozā «Ile». Šajā saimniecībā daudzas pirmienes atnešanās laikā ir svērušas tikai ap 300 kilogramu.

Kā redakcijai ziņo Dobeles rajona agropūrnīciskās apvienības galvenais zootehniķis b. A. Kovaļevs, sūdzībā minētie fakti atbilst patiesībai. Par pieļautajiem trūkumiem citš dokumentu uzskaitē, rupjām kļūdām slaucamo govju bonitēšanā, kā arī neapmierinošo darbu audzējamo telišu sēklošanas organizācijā minētās saimniecības ciltsliešu zootehniķe b. Krauze atbrīvoja no amata. Viņai nav izmaksāta prēmija par iepriekšējā gada bonitēšanas rezultātiem.

KO MĒS ZINĀM, KO NEZINĀM

Liepāja ir tīra un skaista pilsēta. Arī pilsētas apkaime ir spodra. Bet šā gada 12. jūlijā Reiņu mežā (Nicas ciemā) iebrauca «ZIL-164» markas kravas automašīna ar valsts numuru 57-57 LTG un izgāza grāvī aromātisku masu, ko nekavējoties sāka aplidot mušas. Vešana turpinājās. Sevišķi liels pievedums bija 20. augustā. Pārplūda vecais, krūmiem pieaugušais grāvis, pārplūda kājnieku taciņa, pa kuru vietējie iedzīvotāji gāja uz autobusu pieturu. Kļuva zināms, ka mašīna ar aromātisku kravu brauc no Liepājas zivju kombināta un dāsnī bagātina vietējo faunu un floru ar zivju pārstrādes atkritumiem. Iai gan zivju atliekas bija domātas cukurbiešu lauku mēslošanai.

Kāpēc mēslojums aizlīgoja cukurbiešu laukiem garām, tas mums šobrīd nav zināms. Droši

vien tāpēc, ka augošās bietes ar zivju atkritumu masu ir grūti apmēslojot, bet krūms vieglāk. Varbūt pastāv citi varianti. Tas pagaidām paliek minējums.

Liepājas rajona Tautas kontroles komiteja kopā ar Latvijas Dabas un pieminekļu aizsardzības Liepājas nodaļu pēc «Dadža» lūguma pārbaudīja Reiņu meža piesārņošanu un rezultātus darīja zināmus Liepājas zivju konservu rūpnīcas administrācijai, lai vainīgās personas sauktu pie atbildības.

Bet, kā sauc šos cilvēkus, ko viņi atbildējuši un kādus sodus saņēmuši — ja vispār ir saņēmuši — to, lūk, mēs pagaidām nezinām. Lai gan viena lieta ir skaidra: viņi savu dzimto pilsētu un tās apkaime neciena.

K. VEKSIS

NO «DADŽA» ALBUMA

Burtu mikla Rīgā, R. Eldemaņa ielā 9. Pirmo burtu apmaiņiet pret citu, un jūs dabūsiēto vārdu! Pret kādu burtu jāapmaiņā?

Fotografējis G. Fokuss.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«MANA MAZMEITA IR VESELA» —

apgalvoja «Dadzis» 14. numurā un bažījās, ka mazmeita var sasīrgt, ja ražošanas apvienība «Straume» neatsāks izgatavot labas rotallietas.

Kā ziņo Latvijas ražošanas apvienības «Straume» ģenerāldirektors A. Šabalovs, ir izstrādāts piecādes plāns, kas paredz 30 dažādu jaunu rotallietu ražošanu. Sortimentu katru gadu tiek saskaņots ar Kultūrpreču un sporta piederumu vairumtirdzniecības bāzes pārstāvjiem.

««DADŽIT»!

Cilvēki, kam bieži iznāk darīšana ar pasta sūtījumiem, ir pārsteigti par Sakaru ministrijas darbnīcās gatavotajām paku kārbām.

Tā savu vēstuli «Dadža» 15. numurā iesāka F. Lasis no Balviem. Un piebilda, ka kārbu materiāls neņem pretī ne lodīšu zīmuli, ne flomasteru, ne parasto tinti.

Kā raksta Pasta sakaru pārvaldes priekšnieks A. Galašins, Valsts standarts un pasta noteikumi atļauj adresi rakstīt uz papīra un pielīmēt pie kārbas. Un vēl A. Galašins precizē, ka minētās kārbas nav izgatavotas Sakaru ministrijas darbnīcās, bet gan uzņēmumā «Latvtara».

«KLUSAJĀ IELĀ JOPROJĀM VISS KLUSS»,

un «Dadzis» 16. numurā varēja tikai zīlēt, kad beidzot tiks sakārtots šis ielas namu pagalmis.

Uz šo rakstu vietējās rūpniecības ministrs R. Misāns mums atbild, ka trūkumi, kas bija saistīti ar siltumtrases celtniecību Klusās un Miera ielas namu pagalmos, tagad novērsti. Celtniecības un montāžas pārvaldes darbinieki tranšējas aizbēruši un pagalmu noasfaltējuši.

«PROBLĒMA UZ PROBLĒMAS»

gan dūmgāzu attīrīšanas, gan ūdens aizsardzības jomā bija radusies vairāku Rīgas uzņēmumu priekšniecībai. «Dadzis» par to rakstīja 16. numurā.

Uz šo publikāciju kokapstrādes rūpniecības ministrs V. Birkenfelds atbild, ka avārija finieru ražošanas apvienības «Furniers» galvenajā uzņēmumā radusies ūdens attīrīšanas iekārtu nepareizas ekspluatācijas dēļ. Siltumsaimniecības priekšnieks J. Gumeņuks un galvenā mehāniķa vietnieks V. Šnuciņš sodīti ar naudas sodu.

Kas attiecas uz Rīgas cementa un šifera rūpnīcu, tad, kā raksta Būvmateriālu rūpniecības ministrijas ražošanas pārvaldes priekšnieks J. Priedīte, šeit pašlaik tiek uzstādīti elektrofiltri gaisa attīrīšanai no cementa putekļiem. Tos nodos ekspluatācijā 1987. gadā.

NĀKOTNES PROBLĒMA

Frizētavā vecītīm
Meistars bārdū skuva.
Vecītis pēc skūšanas
Tāds kā jaunāks kļuva.

Samaksāja cienīgi
Un uz māju gāja.
— Kāpēc vairāk iedevu! —
Mazdēls pajautāja.

Vectēvs galvu grozīja:
— Kur tik acīgs kļuvis!
Vairāk tāpēc iedevu,
Ka viņš labi skuvis.

Mazdēls teica: — Vectētiņ,
Tēti skuj vēl labāk viņš,
Tētis tādu «skūšanu»
Sauc par velna būšanu.

Saki, cik man jādod būs,
Kad viņš mani kādreiz skūs!

— TAS IR MŪSU JAUNĀS AUTOMĀTS, KAS PADARA PIECU CILVĒKU DARBU. AUTOMĀTU
APKALPO SEŠI CILVĒKI...

G. VĪNEDZIS

PALDIES PAR GĀDĪBU

Tas ir pilnīgi neizbēgami, ka reizi gadā iestājas ziema. Un ziemā cilvēki labprāt slido. Taču slidošana ir saistīta ar zināmām briesmām — cilvēks var krist un sasisties.

Diemžēl reti kāds to apzinās. Tā vietā daudz runā un stāsta, ka slidošana ir veselīga, tā palīdz tikt vaļā no stresa un norūda organismu. Kāsligie slidotāji raksta sūdzības un kritiskus rakstus par to, ka trūkstot slidotavu.

Par laimi, ir iestādes, kuru darbinieki saprot, cik lielu postu var nodarīt slidošana. Piemēram, Oktobra rajona izpilddarbinieki. Viņi ir lieliski tikuši galā ar slidotavu, kas kādreiz bija laukumā starp Emmas ielu un Vecāķu prospektu. O, tā bija liela, labi iekārtota slidotava ar gērbtuvēm un slīdu iznomāšanu! Tā kā cilvēki slidojot krita, izpilddarbinieki parūpējās, lai slidotavas vietā būtu asfaltēts ceļš, pa kuru neviens nebrauc, jo šis ceļš nav savienots ar blakus esošajām ielām. Pa to pastaigājas vieniņi romantiski, kas vakaros kopā ar saviem četrkājainajiem draugiem dodas klusās vietās paelpot svaigu gaisu. Taisnība gan, no vajējam kanalizācijas lūkām viņiem nākas uzmanīties, kaut arī kanalizācijas lūkas šeit uzstādītas kā tīri dekoratīvi elementi.

Rīgas Kuģu remonta rūpnīcas vadība rīkojusies vēl tālredzīgāk. Tā bija laikus pamanījusi, ka Vecmīlgrāvi starp Gatves ielu un 5. līniju ir paliels laukums. Lai būtu drošība, ka šajā vietā nelerikos slidotavu, Kuģu re-

monta rūpnīcas vadība pirms daudziem gadiem šo laukumu lika iezogot, sveda celtniecības materiālus un uzstādīja celtni, kā to liecina fotoattēls, kas uzņemts pagājušajā vasarā.

Varētu, protams, Kuģu remonta rūpnīcas vadībai pārņemt nesaimnieciskumu un līdzekļu izniekošanu. Varētu, protams, Oktobra rajona izpilddarbinieku darbiniekiem aizrādīt,

ka izniekotie līdzekļi nevienam nevajadzīga ceļa posma asfaltēšanai. Bet vai kāds ir dzirdējis, ka minētajās vietās pēdējo piecu gadu laikā kāds slidodams būtu kritis un sadauzījies?

Un par to Oktobra rajona izpilddarbiniekiem un Kuģu remonta rūpnīcai teiksīm mīlu paldies.

A. NITA

KAS PAR DESĀM!

Kaut arī šis spārnotais teiciens jāsaprot pārnēstā nozīmē, dzirdēt to nākas diezgan bieži. Piemēram, Valmieras gaļas kombināta rekonstrukcija velkas mūžību un trīs dienas. Tiklīdz par to kārtējo reizi nākas lasīt avīzē, gribot negribot pasprūk: «Kas par desām!» Ja putni no kolhoza jāvizina uz Liepājas gaļas kombinātu un pēc tam atpakaj, spārnotais teiciens skan atkal.

Diemžēl dažreiz to saka pēc Inceres. Runājot ar lauku ļaudīm, reizēm nākas dzirdēt:

— Kas par desām! Mēs, lopņus barodami, skaitām katru svara pieauguma gramu, bet, kad aizvedam uz Rīgu, tur viņus pirms kaušanas mērdē nedēļām!

Tas, protams, ir ļoti nopietns signāls, tāpēc mūsu līdzstrādnieks bez liekas kavēšanās devās uz Rīgas gaļas un konservu kombinātu. Tur viņu laipni uzklaušīja un nolika priekšā dokumentus par lopu pieņemšanu un pārstrādāšanu. Lai arī kā līdzstrādnieks centās, prastli izsakoties, piesieties, neviens lopņš kombināta aplokos ilgāk par diennakti nebija atradies. Tādu stāvokli izdevies panākt, darbu organizējot stingri pēc grafika — katra saimniecība nosūta uz kombinātu tieši tik lopu, cik plānā paredzēts. Tāpēc gandrīz trešā daļa lopu tiek pārstrādāta gaļā jau atvešanas dienā.

Un tomēr pārliekā sajūsmā krist būtu aplam. Nelaime tā, ka kombināts strādā ar lielu pārslodzi — strādājošo skaits neapbilst piegādāto lopu daudzumam. Strādnieku trūkst, darbs smags un netīrs, bieži nākas strādāt 15 stundas no vietas, vēlāk, protams, saņemot attiecīgi vairāk brīvdienu. Tirdzniecības organizācijas prasa, lai kombināts produkciju veikalim piegādātu pēc tā sauktā nepārtrauktā grafika, citādi pirmdienās veikalu plaukti ir patukši. Diemžēl tas kombinātam nav iespējams, un nebūs iespējams tik ilgi, kamēr netiks nopietni risināti strādājošo sociālie un sadzīves jautājumi. Izklaušās neticami, bet pēdējo 25 gadu laikā kombināta strādniekiem ir uzcelts tikai viens dzīvojamais nams un viena kopmītne.

Tikpat sasāpējusi problēma ir mašīnas un iekārtas. Pēc būtības kombinātā varētu atvērt gaļas pārstrādes tehnikas muzeju. Bet novecojusies iekārta

nozīmē ne vien smagu un mazarāžīgu darbu, tā nozīmē arī nepietiekami augstu produkcijas kvalitāti.

Kā piemēru var minēt ādas atgāļošanas mašīnas, ko kombināta meistari ir pārbūvējuši, pielāgojuši un uzlabojuši. Taču tie, kam ādas jāpārstrādā tālāk, respektīvi, apvienības «Kosmoss» speciālisti, pamatoti sūdzas, ka ādās ir iegriezumi un bojājumi, kas nodara — ak vai! — lielus zaudējumus. Var puslīdz droši teikt, ka sūdzības turpināsies tikmēr, kamēr kombināts nebūs saņēmis mūsdienu iekārtas.

Grūti atrisināmas problēmas kombinātam rada šaurā teritorija. Kombināts ir iespiests starp citiem rūpniecības uzņēmumiem un paplašināšanās iespēju tam pat teorētiski nav. Vienīgā izeja būtu kombinātā atstāt gaļas pārstrādāšanu, bet kaušanas cehu izvietot ārpus pilsētas. Tad uzreiz rastos vieta, kur varētu uzstādīt augstāzīgas iekārtas, uzlabot darba apstākļus un celt ražīgumu. Diemžēl pagaidām tie aizvien vēl ir sapņi vasaras naktī.

Lūk, tādas tās desas... Jā, par desām. To, ka veikalos samērā reti parādās tā sauktie fondētie produkti, citiem vārdiem, no tīras gaļas gatavotas desas, vēl varētu saprast. Fondi ir fondi. Bet ļoti bieži gan pilsētu, gan lauku veikalos pietrūkst arī putrainu un asinsdesu, ko kombināts var ražot tik, cik tirdzniecība pieprasa. Bez jebkādiem ierobežojumiem!

Un te nu patiešām jāteic: «Kas par desām!» Kāpēc nevar nopirkt to, kā netrūkst! Atbilde ir vienkārša — šīs desas ir lētas un apgrozījuma plānu ar tām nav tik viegli izpildīt. Turklāt putrainu un asinsdesu realizācijas termiņš ir samērā īss — 12 stundas.

Īsais realizācijas termiņš savukārt rada vēl vienu problēmu: kur ņemt pietiekami daudz autotransporta! Ja kombināta rīcībā būtu vairāk nelielu kravas mašīnu, produkciju veikalim varētu pievest daudz operatīvāk. Pašreiz, kamēr ar lielu mašīnu apbraukā visus veikalus pēc kārtas, palet laiks un realizācijas termiņš notek.

Viss iepriekšminētais rāda, ka gaļas produktu ceļš no lauku saimniecības līdz patērētāja galdam ir ērkšķains. Tik ērkšķains, ka gribas vēlreiz izsaukties: «Kas par desām!»

A. ĪSAIS

— VAI, CIK TUMŠI!

— ČSSS! TE STRĀDĀ GAISRĒĢIS!

U. MEZAVILH

— TAS NU GAN MŪSU ĢIMENĒ IR JAUNUMS!...
— UN JŪS, PROTAMS, PRET VISU JAUNO!

G. VĪNDEDZI

Ir nodarbības, kuras jau mūsu senči senseenos laikos atzinuši par gauži bezcerīgām. Piemēram, blusu ķeršanu ar cimdēm, vīstu apmācīšanu dziedāšanā vai pērļu bārstīšanu cūkām. Mūsdienās tām nākusi klāt vēl viena. Par to vislabāk varētu pastāstīt tie ķengaradzieņi un purvciemiņi, kuri dzīvo 602., 467., 464., 104. un vēl dažu sēriju namos un nu jau pat necenšas noskaidrot, kas ir vainīgs, ka viņu dzīvokļi ir allaž mitri, lai brāķdarus sauktu pie atbildības.

Iemesls ir viens. Rīgas Illepaneļu ēku celtniecības rūpnīca nodod celtnieku rīcībā divu veidu paneļus — derīgus, standartam atbilstošus, un nederīgus, saplaisājušus vai neprecīzas formas. 12. Illepaneļu namu celtniecības tresta pārvalde savukārt šos divus paneļu veidus divējādi samontē, runājot celtnieku vārdiem, «salaiž kopā»: pareizi aizdarinot šuves un nepareizi aizdarinot šuves. Bet dzīvokļu ekspluatācijas rajonu inženieri vienveidīgi, citiem vārdiem, vienaldzīgi, izturas pret savu pienākumu divreiz gadā labot paneļu ēkām nekvalitatīvās šuves.

Gandrīz katrā 602., 467. vai 464. sērijas ēkā var redzēt kādu no iepriekš minētajiem defektiem, taču visbiežāk visu triju instanču kopbezdarbības rezultātu. Šādos apstākļos dzīvodams, īrnieks kļūst par pesimistu, atšķirībā no Illepaneļu namu celtniecības rūpnīcas, celtniecības pārvaldes un dzīvokļu ekspluatācijas rajonu darbiniekiem, kuri nebūt nezaudē ticību gaišai nākotnei — rūpnīca cer, ka arī nederīgos paneļus iebūvēs pareizi, celtnieki cer, ka nepareizi salastās šuves izlabos, kad namu remontēs, bet dzīvokļu ekspluatācijas rajonu inženieri palaujas uz īrnieku izturību, pacietību un radošo iniciatīvu dzīvojamā fonda saglabāšanā.

Tikai šo namu iedzīvotāji cerībām dzīvot sausā dzīvoklī ir atmetuši ar roku. Jo, ja noķert blusu ar cimdīm ir bezcerīgi, tad noskaidrot, kurš īsti vainīgs, ka dzīvokļi mitri, ir divtūk veltīgi.

B. KURKULIS

— TE IR MŪSU KATLU MĀJA!...

D. BREIKSS

— VAJADZĒS DOT PRĒMIJU...

D. BREIKSS

ŪDENS TECĒŠANA UN PĀRDABISKI SPĒKI

Jūs ticat pārdabiskiem spēkiem? Nē? Ļoti labi, kā arī pareizi. Un tomēr reizēm nākas sastapties ar tādām parādībām, kuras ar skaidru saprātu vien izprast nav iespējams.

Piemēra pēc aplūkosim ūdens tecēšanu Rīgas ielās! Jā, allaž kāda laukumā, bulvārī vai ielā čurkst urdziņa, burbuļo strautiņš, plūst tērcīte. Pilsonis, kam nepatīk saplavināt kājas, uzgriež 226125 — pilsētas ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvaldes avārijas dienesta numuru. Lūdzu, esiet tik laipni, brauciet labot!

Uzreiz rodas jautājums — vai viņš to dara, iepriekš minēto pārdabisko spēku mudināts! Lai cik tas liktos neticami, bet tā tas ir, jo ūdensvadam Rīgā ir daudz saimnieku. Par maģistrālajiem vadiem atbild ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvalde, par zaļās zonas tā sauktajiem kvartāla vadiem — Dzīvokļu pārvalde, par uzņēmumu un dzīvojamo namu ūdensvadu un kanalizāciju — attiecīgie uzņēmumi un dzīvokļu ekspluatācijas rajoni. Un tas vēl nav viss. Ir Baltijas dzelzceļa pārvaldei pakļautas teritorijas un tā tālāk. Bet apzinīgais pilsonis vienmēr zvana pa vienu un to pašu numuru — 226125.

Ja bojājums neatrodas ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvaldes teritorijā, tās darbinieki istos saimniekus nemeklē. Viņu pienākums ir rūpēties tikai un vienīgi par saviem vadiem. Ūdens, protams, pa to laiku plūst un plūst...

Tā tas bija. Bet nu var teikt — vairs nebūs, jo, sākot ar 1987. gadu, ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvaldes pakļautībā būs arī kvartāla vadi, tātad viens saimnieks mazāk. Otrkārt un galvenokārt — jaunajā gadā ar pilnu sparū sāks darboties jaunais Centralizētais pilsētas dispečeru dienests, kuru varēs sazvānīt, uzgriežot 006. Šī dienesta vienīgais uzdevums bus operatīvi un ātri noteikt, kam bojājums jālabo.

Tātad izredzes ir labas. Un tomēr avārijas dienesta vīri vēl nesauc urā. Lai gan dispečeru dienests jau darbojas, iedzīvotāju lielākā daļa to nezina un kā senāk zvana pa tālruni 226125. Arī piezīmju kalendārā 1987. gadam jaunais dienests nav uzrādīts. Kāpēc? Ar skaidru prātu izprast to nevar. Vai tiešām būs jāsāk ticēt kaut kam pārdabiskam?

M. KLIJĀNS

J. BRINKIS

Ia nu iznāk, ka mēs pamazām vien esam kļuvuši par patērētājiem.

Jau mazulītim, kas vēl tikai mācās celties kājās, mēs ar karotīti visu bāzam mutītē un pierunājam:

— Par mammucīti... Par papucīti... Par omīti...

Bērns ēd atspēriņus. Pēc tam, paaudzies, turpina, kā ieradis, taisīt mutīti vaļā. Lai viņu baro. Un šai zipā viņš nekļūdās, jo atrodas onkuļi un tantes, kas gatavi viņu tā barot līdz pensijas vecumam.

Šāda barošana notiek it īpaši kultūras jomā.

— Vai tomēr nevajadzētu ļaut cilvēkiem savas ieceres īstenot pašiem? — palaiķam atskan balss. — Galu galā tagad visur dibina interešu klubus, lai cilvēks varētu ne tikai saņemt, bet arī kaut ko dot.

Taču kultūras druvas kopēji, šādas runas dzirdēdami, jūtas šokēti.

— Vai jums prāts! — viņi saka. — Lai kultūras nams būtu vaļā kā tāda iebraucamā vieta?!

Un, lai tas nenotiktu, interešu klubus iespīlē savos drošajos un pārbaudītajos rāmjos.

Teiksim, interešu klubs «Sarma». Reizi mēnesī pulksten divdesmitos. Pie galdiņiem pensionāri.

Interešu klubs «Namamāte». Reizi mēnesī pulksten divdesmitos. Pie galdiņiem sievas.

Interešu klubs «Mūzikas draugi». Reizi mēnesī pulksten divdesmitos. Pie galdiņiem pensionāri, sievas, pa kādam vīram.

Un tā rodas iespaids, ka mīļie kultūras darbinieki, reiz apsēdušies pie galdiņiem, nu nekādi vairs nav piedabūjami celties kājās, lai spertu kādu solīti uz priekšu. Jo priekšā ir nezināmais. Un tāpēc viena kultūras darbiniece saka otram:

— Lonij, smērējam maizītes un vārām tēju! Mums šodien kārtējais interešu klubs!

Klāt pie maizītēm un tējas kā pielikums atkarībā no kluba nosaukuma nāk vai nu aktieris, vai mūziķis, vai māksliniece modelētāja, vai ārsts un dzimtsarakstu nodaļas pārstāvis.

Interešu klubi pārskatos aug kā sēnes rudenī. Jo, izrādās, tos dibinot, tiek laužītas galvas nevis par to, ko un kā rīkot, bet kā nosaukt kārtējo pasēdēšanu pie galdiņiem. Jo tas ir daudz vienkāršāk. Tāpēc tiem, kuri ierodas uz kārtējo pasākumu un rātņi sēž pie galdiņiem, visu jau gatavu sabāž mutē:

— Par mūsu interešu klubu... Par mūsu ciemiņu no teātra... Par mūsu dakteri...

Simt cilvēku sēž pie galdiņiem, rokas klēpi salikuši. Un bieži vien viņu intereses nesniedzas pat tik tālu, lai uzdotu kaut vai visbanālāko jautājumu. Jo sanākušie paši nemaz īsti nezina, kas viņus interesē šajā interešu klubā.

Atklāti sakot, tā var aiziet tālu. Var nodibināt svarcēlāju klubu un sēdēt pie galdiņiem, skatoties, kā ciemos uzaicinātais atlēts cilā svaru stieni. Visi pārējie tikmēr vingrinās žokļus, gremodami sviestmaizes.

Bet tie, kuri negrib sēdēt, rokas klēpi salikuši, un garlaikoti gremot sviestmaizes, kuri paši grib cilāt svaru stieni, kaut ko meistarot, nodarboties ar mūziku vai vienkārši sanākt kopā, paliek ārpus kultūras darbinieku redzesloka.

Protams, teorētiski kultūras darbiniekam jāzina, ko kurš grib un vēlas. Tomēr visbiežāk kultūras darbinieks rausta plecus:

— Daudz ko šie var gribēt! Kur mēs viņus liksim? Āre, nu!

Un, kad tā paskatās, gandrīz vai jāpiekrīt. Cilvēkus, kuri grib darboties paši, nūdien nav kur likt! Lai gan brīvā laika izmantošana ir problēma numur viens. It īpaši akceleratoriem, mūsu jau-

najai paaudzei. Nav, redzat, ne tādu telpu, ne tādu iespēju, ne arī — būsim godīgi — tādas vēlēšanās.

Jo, ja ir vēlēšanās, var daudz ko. Ventspils rajona Zūru profesionāli tehniskā vidusskola iekārtota vecā muižā. Un mācību spēki izdomājuši, ka puikām var atdot muižas pagrabus. Kapitālas, velvētas telpas. Lai paši iztira. Lai paši saved kārtībā. Lai paši dibina klubus, kur var sanākt kopā un tiešām interesanti, saturīgi pavadīt brīvo laiku.

Galū galā akceleratoriem kultūras namu zāles nav vajadzīgas. Akceleratori negrib sēdēt pie galdiņiem. Viņiem nepieciešama telpa, kur var iegriezties ne tikai

reizi mēnesī pulksten divdesmitos. Puikas grib iegriezties tad, kad ir vēlēšanās tīkties ar saviem vienaudžiem, kad ir gatava kārtējā gaismas mūzika, skrejošās uguns, pārbūvētais mopēds vai vēl kaut kas, ko gribas parādīt un dzirdēt, ko citi par to saka. Viņi grib būt pārliecināti, ka rīt neatnāks pieaugušie un neteiks: «Sazin ar ko te nodarbojas! Nemiet savas mantiņas un staigājiet!»

Diemžēl viņu vēlēšanās lielāko tiesu negūst atsaucību.

— Ak gribi nodarboties ar mūziku? Nu, ja tev tāda interese, nākamajā mēnesī sestdien pulksten divdesmitos kultūras namā mūzikas klubs!

Klubs, kas patiesībā būtu tētais maksas lektorijis. Bet bām, arī tas ir vajadzīgs, kālab lektorijam piekabināts terešu kluba nosaukums? La ziņotu, cik viss ir jauki? Vā tāpēc, lai neuzņemtos lieku adību par ista interešu kluba bibu? Jo, kas zina, kāds var pavaicāt:

— Bet kurp jūs skatījāties!

Tāpēc bieži vien ir tā, ka jau vajadzīgs pasākums, ko piemēram, ir interešu klubu bināšana, tiek pakļauts ne iedzīvotāju interesēm, bet kultūras nama vajadzībai atcīgā darbinieka izpratnē. Tajā ari rodas laika pavadīšana tērējot, nevis radot.

— Piedodiet! — kultūras darbinieki protestē. — Mums nav telpu! Viss noslogots! Kultūras nams nav no gumijas!

Pareizi, kultūras nams ir mū ēka. Bet blakus, pavisam netāl ir vēl viena mūra ēka. Iestād vai uzņēmuma klubs. Un vēl dzus soļus uz priekšu — vēl vienu klubu, kur viss stāv tukšs n dēļam, pat mēnešiem.

Starp citu, rajona kultūras u sporta kompleksa statuss pared kompleksu risināt visas problēmas. Ari par telpu izmantošanu. Bet kompleksais risinājums ļ bieži atduras pret resora bar jeru.

— Pilnīgi izslēgts! Klubs i iestādes teritorijā! Nepiedero šiem ieeja aizliegta!

Un ar to viss ir pateikts. Ir komplekss. Ir telpas. Un ir kluba vadītājs, kuru algo attiecīga iestāde, lai viņš klubā nevienu nelaistu. Jo cilvēce pēc šādu darbinieku pārliecības dalās savējos un pārējos, par kuriem resoram nav nekādas daļas.

Tā mēs dzīvojam. Pie galdiņiem. Aiz resoru žogiem. Samērējam sviestmaizes, sēžam un gremojam.

A. BRĀLĪTIS

— ŠODIEN IZGĀZTUVE ATKAL IR ATVESTI HOLANDIESU KRĀSNS PODIŅI!

E. OZOLINS

KINO UN MĒS

UMx86

U. MEZAVILKS

Kurinātājs Edisons Rūsiņš pirmo reizi mūžā brauca uz atpūtas namu. Vagonā bija sutīgi. Tikpat kā kolhoza jaunajā somu pirtī dzirnavdiķa krastā. Sagriebās vēsu alu. Vai vismaz limonādi. Pavadone piedāvāja tēju. Tā laikam pienākas firmas vilcienā, Edisons nodomāja. Pirms došanās ceļā viņš bija aprunājies ar gudriem vīriem saimniecības labības kaltē un mehāniskajās darbnīcās. Viņi ieteica skatīties, ko un kā dara citi. Galvenais — negaunerēties un neskaitīt kapeiciņas. Vajag vienreiz padzīvot kā cilvēkam!

Apdedzinājis lūpas un norijis pāris malku bezgaršīgās dziras, Edisons pabāza zem glāzes rubli. Tāpat kā pretisēdētājs. Tas gan bija iztempis vismaz litru tējas ūdeņa. Bet kas Edisonam daļas par citiem. Svarīgi, lai pašu neuzskata par lauķi, kas i dzirdējis nav par smalkām manierēm. Nav taču nekāds pirmatnējais alu cilvēks, kas izlidis no meža. Atmiņā atausa dažādas ainas, kas redzētas ārzemju kinofilmās. Vai nav patikami apzināties, ka rīkojies tikpat glauni kā filmu varoņi? Smalki, ar šiku!

Atpūtas namā, kārtodams pierakstīšanos, Edisons atkal izdarīja tāpat kā solīdais vīrs, kas par laimi piestūmās priekšā bez rindas. Par laimi, jo nu varēja novērot, kā tās lietas darāmas. Tāpēc arī Edisons ielika pasē divus piecniekus. Saņēmis dokumentu atpakaļ, naudas zīmes tur vairs neatrada. Pagaidām viss gāja kā pa sviestu, nebija kauns cilvēkiem acis skatīties.

Apkopēja ierādīja gultu četrvietīgā istabā pie pašām durvīm. Edisonam tas nepatika. Neies taču kaut kādas gultas dēļ lepnību zaudēt. Dežurantes halāta kabatā ieslidēja trīnītis. To Edisonam neviens nebija ierādījis. Pats izdomāja. Apziņa, ka nav gaunerējies un kritis kaunā, ievērojami cēla pašapziņu.

Lai pacīlātais garstāvoklis neizplēnētu, vajadzēja ar kādu dalīties priekos. Pārējie iemitnieki vēl nebija ieradusies. Te, kā saukts, uzradās kaimiņš no blakusistabas. Edisons ar prieku pieņēma priekšlikumu aiziet līdz kādam kūrortpilsētiņas krogam. Kolhoza centrālās katlu mājas aprūpētājs restorānā nebija bijis kopš kurinātāju kursu laikiem. Bet viņš jau arī nebija dzērājs.

Restorānu viņi atstāja, kad draudzīgais kaimiņš bija galīgā mērķa. Edisons ne vien nokārtoja abu rēķinu, bet vēl uzmeta vairākus rubļus pa virsu. Tā kā sīkās naudas vairs nebija, garderobē par mēteļu paturēšanu atlīdzināja ar piecīti. Sveicars sāka tā kā meklēties pa kabatām, bet Edisons atcerējās kaut kur redzētu ainu.

— Atlikumū nevajag! — viņš teica un nevērigi atmēta ar roku. Kaimiņš bija istas lāga vīrs. Pats pieteicās nakt dzīvot vienā istabā ar Edisonu. Jo nevar jau zināt, kā vēlāk nolaimējas ar istabas biedriem.

Nākamajā rītā lāga vīrs bija izgaisis. Kad Edisons apvaicājās par viņu administratorei, noskaidrojās, ka tāds nemaz neesot bijis atpūtas namā reģistrēts. Droši vien kaut kāds žuliks, administratore teica. Edisons tam nepiekrita. Kā tad var būt žuliks, ja atstājis uz viņa galdiņa sešus rubļus? Inteligents cilvēks, negrib palikt parādā.

Edisons neteica, ka tēriņš restorānā bija piecreiz lielāks. Un, strīdēdamies ar administratori, viņš vēl nezināja, ka reizē ar inteligento cilvēku pagaisis arī Edisona naudas maks...

Bilēte atpakaļceļam uz mājām maksāja piecus rubļus un trīsdesmit kapeikas. Iegādājies to, Edisons turpat pie dzelzceļa kases lodziņa rūpīgi pārskaitīja saņemto sīknaudu.

Atvaļinājums cauri, jāsāk atkal dzīvot kā cilvēkam, nevis kā ārzemju kino varonim.

STARP CITU

Lai paceltos pāri aizspriedumiem, viens otrs pamanās uzcelt no tiem sev pjedestālu.

Tiem, kas mīl mētāties ar vārdiem, ieteicams visupirms noskaidrot vēja virzienu.

Namamātes novēlējumu justies kā mājās dažs viesis uzņem kā apvalnojumu.

Diagnoze: «Zilumi radušies emocionālas domu apmaiņas rezultātā.»

Vienam otram savu garstāvokli izdodas uzlabot, tikai sabojājot cita garstāvokli.

— NU TAD LOZĒJIET! VIENAM TĀ VELNA PĀRDEVĒJA TOMĒR IR JĀAPKALPO.

C. MELAMEDS

G. VĪNDEDZIS

Kā liecina anonīma sūdzība, pērnā gada pavasarī Alojietis N. sastrīdējies ar māti. Jaunais puisis gribējies precēties, bet māte cēlusi iebildumus un dēla virsdrēbes ieslēgusi skapī.

— Es tik un tā apprecēšos! — puisis iesaucies un pusplīks

izskrējis no mājām. Kopš tās reizes viņš kā ūdenī iekritis.

Pārbaudot sūdzību, noskaidrots, ka ar puisi nekas slikts nav noticis. Viņš sveiks un vesels atrodas Limbažu sadzīves pakalpojumu kombināta Alojās šūšanas darbnīcā un gaida, kad vietējie skroderi sāks šūt vīriešu virsdrēbes.

LABA ATMIŅA

Ir priekšnieki ar labu atmiņu, un ir priekšnieki ar sliktu atmiņu.

Kad 1980. gada rudenī Alojās ciemata katlu mājā kārtējo reizi gadījās avārija, Limbažu rajonā priekšnieki sāka runāt, ka beidzot vajadzētu būvēt jaunu katlu māju.

Priekšnieki ar sliktu atmiņu parunātu, parunātu un aizmirstu, par ko runājuši. Limbažu rajonā priekšnieki neaizmirs. 1981. gadā par katlu māju tika runāts atkal. Tāpat 1982., 1983., 1984. un 1985. gadā.

Arī šogad Limbažu rajona izpildkomitejas ražošanas apspriedēs par Alojās ciemata katlu mājās celtniecību jau runāts divas reizes. Par šo jautājumu domā izpildkomitejas priekšsēdētāja b. B. Plūmane, priekšsēdētājas vietnieks celtniecības jautājumos b. V. Tarakanovs un, protams, katlu mājās tiešais saimnieks Limbažu MRS priekšnieks b. A. Strauts.

Kā redzat, Limbažu rajonā priekšniekiem atmiņa ir laba.

DAŽĀDI VIEDOKĻI

Rīgas rajonā jau piecpadsmit mēnešus turpinās diskusija par tematu — «Vai atkritumu kastes, kas novietotas pagalmos, traucē dzīvojamo namu iedzīvotājus?»

— Protams, netraucē! — uzskata Rīgas rajona izpildkomitejas darbinieki un viņu nostāju atbalsta arī Ādažu ciema padome.

— Tās miskastes gandrīz visu dzīvi — savukārt apgalvo dzīvokļu kooperatīva «Dzelme» 1. mājas iedzīvotāji Carnikavas ciemā.

Ilgu laiku nebija saprotams, kāpēc tik dažādi viedokļi ir diskusijas dalībniekiem. Tagad tas noskaidrots.

Atkritumu kastes, par kurām notiek liels strīds, atrodas pāris desmit kilometru no Rīgas rajona izpildkomitejas un arī diezgan patālu no Ādažu ciema padomes, kam Carnikavas dzīvojamie nami pakļauti. Toties dzīvokļu kooperatīva «Dzelme» 1. nama iedzīvotāji pārpilnās atkritumu kastes redz katru dienu savu logu priekšā. Ja Rīgas rajona izpildkomiteja un Ādažu ciema padome apmainītos vietām ar carnikaviešiem, droši vien mainītos arī attieksme pret atkritumu kastēm.

J. JUZEFS

D. BREIKSS

J. MELGAILIS

KAS NEAUDZĒ LABĪBU

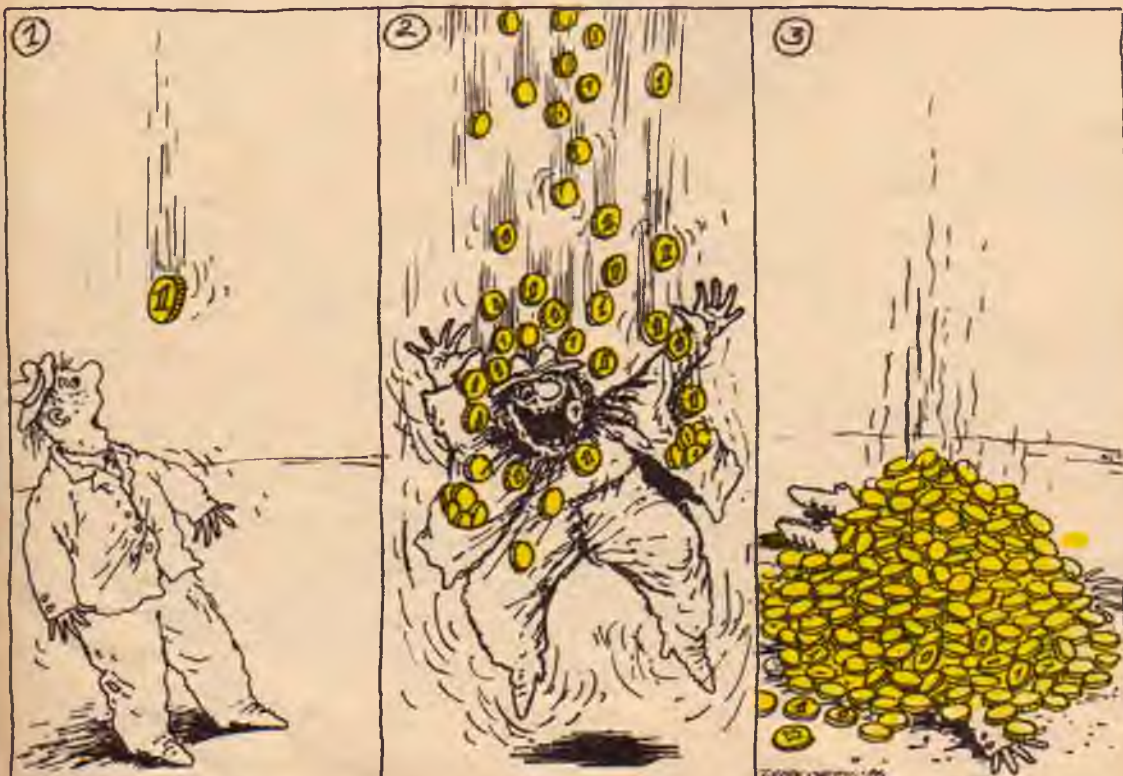
Laiku pa laikam lauku palīgsaimniecību darbiniekus apgrūtina ar jautājumiem, kāpēc viņi savos tīrumos samērā maz audzē graudaugu kultūras. Par to «Dadzis» šā gada 17. numurā stāstīja arī saviem lasītājiem feļetonā «Bez graudiem, bet ar spēkbarību». Runa bija par Limbažu PMK-17 palīgsaimniecību. Tur spēkbarību cūku nobarošanai ieguva, iemaiņot par zāles miltu granulām. Sarunā ar «Dadža» korespondentu, kas notika rajona ARA pārstāves klātbūtnē, PMK vadība izteica viedokli, ka pašreiz visizdevīgāk pie spēkbarības varot tikt tieši iepriekš minētajā veidā. Bet sarunas dalībnieki nenoliedza, ka pagaidām ne tuvu nav izsmeltas iespējas ražot arī graudus. «Dadzis» šai sakarā izteica vēlējumu, ka pavisam labi būtu, ja koncentrēto barību, vismaz nākotnē, iegūtu tieši no pašu ražotajiem graudiem. Labības ievākuma palielināšana taču ir, ja tā var izteikties, šīs cienījamās iestādes dienīškā maize. Tomēr, iepazīstoties ar Valsts agrorūpnieciskās komitejas priekšsēdētāja vietnieka b. J. Lapšes atbildi redakcijai, lieta iegūst mazliet citādu nokrāsu. Biedrs Lapše norāda, ka mūsu republikā uzņēmumu lauku palīgsaimniecības organizētas uz lauksaimniecībā grūti izmantojamām zemēm, kam nepieciešama kapitāla ielabošana. Jaudu trūkuma dēļ tikai atsevišķos rajonos palīgsaimniecībām būs iespējas uzsākt meliorācijas darbus. Tāpēc ir dots norādījums, lai katrā palīgsaimniecībā izvērtētu stāvokli un atbilstoši tam izvēlētos audzējamās kultūras. Zālāju audzēšana un zāles miltu granulā iegušana ir atzīstama par vienu no racionālākajiem zemes izmantošanas veidiem...

Tā norāda b. Lapše. Paši Limbažu PMK-17 vadītāji nemaz neapgalvoja, ka palīgsaimniecībā tiek audzēti augstvērtīgi kultivētie zālāji. Tur gluži vienkārši aug zāle. Un viss. Neviens jau arī nav teicis, ka šīs zāles pārstrādāšana granulās būtu īpaši liels grēks. Gluži otrādi, kā pagaidu izeja tā nav pati sliktākā. Tomēr ne vienīgā.

Vēl jāpieņemina, ka palīgsaimniecībām platības netiek ierādītas tikai izmantotos smilšu karjeros, kūdrājos vai mežonīgos brikšņos. Tajās atradīsies arī agrāk iekoptās un laika gaitā aizlaistās druvas. Vai aizaugušas ar krūmiem. Un, nemaz nav izslēgts, jau kādreiz arī meliorētas. Tā ka jautājums var būt atklāts — cik tad milzīgi ieguldījumi kārtējo reizi vajadzīgi, lai audzētu labību? Bet biedram Lapšem secinājums ir īss: «Aizsāktā prakse Limbažu PMK-12 (! — O. M.) ir atzīstama un iesakāma visām palīgsaimniecībām.»

Presē parādījušās ziņas, ka uzņēmumu lauku palīgsaimniecībās labība tomēr tiek audzēta. Atliek izteikt klusu cerību, ka šāda informācija netiks apšaubīta un apstrīdēta. Bet tiem, kas labības audzēšanu atliek uz tālām, tālām priekšdienām, b. Lapšes atbilde var noderēt kā labs vairogis pret iespējamām pārmētumiem.

O. MĀRCIS

T. SERGIJENKO

Cienījamais lasītāj! Kad brauksi pa Rīgas—Jelgavas automaģistrāli, neaizmirsti divdesmitajā kilometrā palūkoties pa autobusa logu! Šosejas malā tu redzēsi vientuļus, laika zoba apdrūpinātus mūrus, kas šobrīd celinieka skatienu diemžēl

šoseju, gaismas pili vairs neatcerējās un īgni jautāja:

— No kurienes tāds grausts te gadījies?

Kad šo jautājumu aizvien biežāk sāka uzdot arī olainieši, Rīgas rajona patērētāju biedrību savie-

neiepriecina, taču senāk te slējās gaismas pils. Padomju saimniecības «Olaine» klubs ar saviem spoži apgaismotajiem logiem gan jau nu, gan vecu aicināja nākt padziedāt, padejot, satiekies draugu pulkā. Tie bija pils zelta laiki.

Bet tad notika nelaime — pils nodega. Veci ļaudis zina stāstīt, ka to esot nodedzinājuši kāzinieki. Var jau būt, ka tā bija, varbūt arī nebija — kas to šobrīd vairs tik smalki var atcerēties, jo kopš tās jaunās dienas nu jau pagājuši desmit gadi. Toreiz pils saimnieki, padomju saimniecības «Olaine» ļaudis, sērīgi palūkojās uz kūpošajām krāsmatām un pēc tam pameta tās likteņa varā.

Bet tad pilij radās jauns saimnieks. Izdegušos mūrus par 3000 rubļiem nopirka Olaines patērētāju biedrība.

— Ierīkosim šeit greznu restorānu, — valdes vīri nosprieda. — Spoži apgaismotā zālē spēlēs iirmklasīgs orķestris, bārā mirgos nporta pudeļu etiķetes!

Taču tālāk par spriešanu valdes īri netika. Lai pili paceltu no rupām, bija vajadzīga naudiņa, ajadzīgi meistari — bet kur lai atērētāju biedrība to visu uz tru roku rauj?

Gāja gadi. Vecie mūri pamazām psūnoja, kupli saauga nezāles, vasaru stiepās garumā kārkli. audis, kas brauca garām pa

nībā saprata, ka nu beidzot kaut kas jādara. Un radās jauns projekts: mūriem liksim virsū jumtu, logiem priekšā restes, un būs noliktava! Tiesa, noliktava nav nekas izcils, nekas tāds, kas varētu īpaši priecēt ekskursantus, bet vai nu vienmēr smukums tas galvenais!

Taču izrādījās, ka olainieši paši gluži tā nedomā vis. Aizvadītajā vasarā Dalbes ciema deputātu sesijā tika pieņemts lēmums, ka neglītu krāsmatu pārtaisīšana par tikpat neglītu noliktavu ciemam godu nedarīs, tāpēc daudz lietderīgāk un arī izskatīgāk būtu, ja bijušās gaismaspils mūros ierīkotu kārtīgu veikalu.

Pilsdrupu īpašniekus šāds lēmums nekādi nevarēja iepriecināt. Paši sapratīsīm — veikals nav noliktava, te vajadzīgs pavisam cits projekts un arī citi līdzekļi, bet, kā jau minējām, ne viena, ne otra Olaines patērētāju biedrībai nav. Ja nu vienīgi apžēlotos Latvijas Patērētāju biedrību savienība, kura, blakus minot, pēdējo desmit gadu laikā Rīgas rajonā nevienu ievērtības cienīgu veikalu... Jā, jā. Bēdīgi, bet fakts.

Cienījamais lasītāj! Kad brauksi pa Rīgas—Jelgavas maģistrāli, palūkojies pa logu — apdrūpušie mūri pie Olaines vēl aizvien stāv!

B. KRASIŅŠ

DARBA TIKUMS — KO TAS NOZĪMĒ?

atraucēt. Ļaut citiem strādāt.

spēja strādāt divās vai trijās vietās vienlaikus.

ANDRIS BRIEDIS

SANĀKSME

— Drīz gads būs cauri, — direktors grūtsirdīgi konstatēja. — Bet mēs par plāna izpildi pat sapnot nevaram. Kas par to atbildēs?

No direktora ievadvārdiem zālē kļuva tik neomulīgi, ka likās grūti pateikt pašu vienkāršāko teikumu.

Beidzot piecēlās galvenais inženieris.

— Biedri! — viņš iesāka. — Manuprāt, pie visa vainīga ir sagādes nodaļa. Gadu no gada tā pati vaina — te tas trūkst, te šitais. Starp citu, es klāt-

esošo vidū neredzu nodaļas vadītāju. Kur viņš ir?

— Tiesām, — direktors pārlaida acis pār zāli. — Kur ir Sidarāns!

— Viņš ir komandējumā, — kāda sieviete paskaidroja. — Aizbrauca uz Maskavu.

— Jā, jā! — direktors atcerējās. — Es pats viņu sūtīju. Galīgi piemirsās. Mums ir vajadzīgs nerūšējošais skārds, un cits neviens to nedabūs. Viņam šai lietā ir pieredze. Tas ir skaidrs. Bet

kur viņa vietnieks Pētersons? Kāpēc viņš nav ieradies?

— Viņš arī aizbrauca, — tā pati sieviete atsaucās. — Uz Ļeningradu.

— Nu pareizi, — galvenais tehnologs piezīmēja. — Pētersonam sievastēvs tur strādā metālizstrādājumu rūpnīcā par realizācijas nodaļas vadītāju. Ne vienreiz vien mūs jau ir glābis. Mums pašreiz ir vajadzīgi sastiprinātāji. Varbūt kādu kastī dabūs. Par to viņam rūpnīcas pagalmā pieminekli uzcelsim!

— Tas nav nopietni, biedri Kārkliņ! — direktors viņu apsauca. — Pieminēkli mums plānā nav paredzēti. Paldies par informāciju. Bet kur tadā gadījumā ir vecākais inženieris? Kā viņam bija uzvārds? 'Liekas, Cepurītis.

— Viņš ir Pervouralskā, — atkal tā pati sieviete paziņoja.

— Lūk, cik tālu aizkūlies! — direktors brīnījās. — Ko viņš tur meklē?

— Es viņu turp aizsūtīju, — direktora vietnieks paskaidroja. — Ar caurulēm slikti.

— Nu, bet varēja taču atnākt kaut vai tas vecuks no sagādes daļas. Patapiņš, liekas, tāds viņam uzvārds, — galvenais inženieris bilda. — Viņš vienmēr par visu ir lietas kursā.

— Patapiņš jau otru nedēļu Minskā ciemojas. Komandējumā.

— Bet kas jūs tāda esat? Parādiešies, lūdzu! — direktors teica.

— Es esmu sagādes nodaļas apkopēja. Kādam taču par kārtību nodaļā jāatbild, — sieviete paskaidroja un iebāza nodaļas darbinieku sarakstu virsvalka kabatā.

— ES GAN NEVARU SODZĒTIES PAR KONTAKTU TĒKUMU AR MAZBĒRNIEM.

M. RAMANE

— MANI NAV GRŪTI AIZTURĒT. PAMEĢINIET NOĶERT LIECINIEKU!

P. NESTERS

— KAMĒR NEESAM NOCIRPTAS, VISAS ESAM SKAISTAS...

H. JEHJAJEV

— VISI PIE VETĀRSTA ATNĀKUŠI!
— NĒ, UZ PIENĒMŠANU PIE TERAPEITA.

E. DADASEVS

— BET VIETA KATRAM SAVA!

A. ELCINS

DARBS NAV ZAKIS...

P. NESTERS

— UZ MOSU VEIKALU ATSŌTĪJA SESUS FIRMAS UZVALKUS, BET MĒS ESAM SEPTIŅI. KĀ LAI SADALA!

E. DADASEVS

Laimests

Pensijas sliekšnim tuvodamies, Tauksķītis, ja gribētu, varētu nodarboties ar kādas it kā neapstrīdamas gudrības apgāšanu. Proti — ir tāds tieciens: kam neveicas mīlestībā, tam ir laime loterijā. «Blēnas!» Tauksķītis šai sakarā varētu kliegt. «Tās ir galīgās blēnas!» Redzat, neviena daiļā dzimuma pārstāve līdz šim nebija atradusi tik daudz vaļas, lai ielūktos Tauksķīša sirdskaidrībā. Tiesa, viņš pats varbūt bija par kautrīgu, lai uz kaut ko tādu vedinātu. Varbūt tā ir sagadīšanās, ka Tauksķīša padrukņajam stāvam allaž gadījās līdzās kāds slaidis kā masta priede gaišmatīš vai tumšmatīš, pret kuru tad arī starodami vērsās dāmu skatieni.

Tas viss tā tik tiešām varēja būt. Bet Tauksķītis, lai arī krietni

daudz dienu zem šīs saules aizvadījis, nekad nebija laimējis nevienā loterijā. Pat tādās, kur visas lozes ir pilnas, ar Tauksķīša laimestu allaž kaut kas gadījās — vai nu tas pazuda, vai arī galu galā noskaidrojās, ka laimesta nemaz nav. Acimredzot liktenis ar Tauksķīti spēlēja nelabus jokus, viņam pienākošos dzīves ziedus laizdams kaut kur pa kreisi. Bet kam tu sūdziesies? Un tā Tauksķītis, it kluss un nemanāms, vadīja savas dienas komunālā dzīvokļa istabā, kurai logs — tiesa kas tiesa — tomēr atradās saules pusē.

Neraugoties uz acīm redzamo nesaderību ar jau minētajā parunā pausto, netrūka tādu, kas Tauksķīti apskauda. Visbiežāk tas bija Brēķis. Sastridējies ar lauleni, viņš meklēja patvērumu pie Tauksķīša un tad čīkstēja: — Jā, kas tad tev! Zelta dzīve, neviens negrauz, neviens nezāgē, neviens nezmiedz nost...

Parasti Tauksķītis to noklausījās bez iebildumiem. Bet reiz — laikam bija vainīga rudenīgā debess, kura ar smīlšanu spēj uzdzīt skumjas pat visstiprākajiem raksturiem, — tajā dienā Tauksķītis neizturēja un iebilda:

— No vienas puses, dārgais kolēģi, tev varbūt ir taisnība. Bet man taču nelaimējas arī loterijās! Tā ka man vajadzētu raudāt neaprimušam. Bet es tomēr, redzi, valdos.

Tādas Tauksķīša vīrišķības satriekts, Brēķis iekliedzās:

— Neskumsti, draugs! Seit pie tevis ir cilvēks, kurš allaž gatavs bēdās palīdzēt.

Piesitis sev skanīgi pie varenajām krūtīm, lai nerastos šaubas, kurš tad isti ir tas izpalīdzīgais, Brēķis izvilka no svārkus kabatas paburzītu papīra lapiņu.

— Redz, ar šo man šodien ir jāiet uz koncertu mazdēla bērnu dārzā. Tā ir loterijas biļete. Un tu nāksi man līdzi, lai pārliecinātos, ka liktenis beidzot pagriezis pret tevi savu gaišo vaigu! —

To teikdams, Brēķis iespieda papīrīti Tauksķīša rokā. — Kopā ar mani tu noteikti vinnēsi.

Lai gan Tauksķītis bija vairāk nekā pārliecināts, ka tāda runāšana ir blēnas, šie vārdi piepildījās — Brēķa mazdēla bērnu dārzā rīkotajā loterijā viņš vinnēja bungas. Protams, tām drīzāk piederētos pamazināmais vārdiņš — bundziņas, taču Tauksķītis tās lepnī uzkāra kaklā un tā arī gāja cauri visai pilsētai. Tas taču bija pirmais laimests viņa dzīvē! Savā istabā ticis, Tauksķītis bungas piekabina pie sienas un labu brīdi uz tām skatījās. Tiesa, skumīgu domu pārņēms. Jā, gadījumus viņam tāda veiksmes agrāk, tā būtu spārnøjusi, likusi saslieties un, iespējams, pasaule kaut ko dzirdētu par Tauksķīti. Taču varbūt vel nav par vēlu? Un Tauksķītis, mazās koka vāļītes rokā paņēmis, mēģināja uzbungot kādu paciļājošu ritmu. Protams, uzreiz jau nepadevās, bet pievakarē no Tauksķīša istabas jau itin braši skanēja: tra-ta-tā! tra-ta-tā!

Dzīvokļa iemītnieki, kas līdz šim nebija vien varējuši nopriecāties par kluso un pieklājīgo kaimiņu, satraucās ne pa jokam. Bet, tā kā Tauksķītis savu negaidīti radušos vaļasprieku piekopa tikai ar likumu atvēlētajā laikā, sūdzēties nebija pamata. Diemžēl nebija pamata arī cerībām, ka Tauksķītim bungošana apniks. Jo dienas, jo viņš tai nodevās ar lielāku sparū. Tauksķītis meklēja un atrada ritmus uz savām bungām itin visam, ko dzirdēja — pat Brēķis tagad žēlojās par savu likteni tāda kā tamtama pavadībā.

Tiesa, reizumis arī Tauksķītim pašam ienāca prātā, ka viņa mūzika varbūt ir drusciņ vienveidīga. Laikam šīs domas tik tiešām bija nonākušas liktenim ausīs, jo kāds attāls rads novēlēja Tauksķītim savas harmonikas. Nelaika sieva, godīga sieviete būdama, pielika daudz pūļu, līdz mantinieku atrada un svinīgi atdeva instrumentu, kurš pilnīgi varēja būt spēlēts pasaules radišanas pirmajā dienā.

— Jā, kas tad tev! — Brēķis gaudās. — Ne tevi ēvelē, ne šķērē! Mantojumu, lai, pienes klāt...

Sanēmis negaidīto dāvanu, Tauksķītis nosūrojās, ka viņš neko neejd no harmoniku spēlēšanas. Bet, tā ka viņa dzīvē tagad bija iestāties veiksmes posms, kājas pašas pieveda Tauksķīti pie dēļa ar lielu plakātu, kas aicināja iestāties dažādos mūzikas pulciņos. Tauksķītis to arī izdarīja.

Pēc pāris mēnešiem kaimiņi klusītēm sāka meklēt dzīvokļu maiņas variantus. Taču neveiksmīgi — cik atnāca lūkotāji, tik Tauksķītis ribināja bungas vai aizrautīgi staipīja harmoniku plešas. Šo nodarbi viņš mēdza pārtraukt tikai tad, kad ieturēja azaidu. Lai šos brīžus paildzinātu, kaimiņi viltīgi sastādīja sarakstu un pēc kārtas aicināja Tauksķīti mīeloties ar visādiem labumiem.

Tā aprūpēts, viņš kļuva apaļš un omulīgs un droši vien būtu pilnīgi apmierinājies ar sasniegto. Bet tad reiz, autobusa pieturā nikstot, Tauksķītis izdzirdēja dziesmiņu, ko atskaņoja kāda padsmītnieka tranzistors:

«Ar rokām bungas situ,
Ar mutīti stabulēj...»

To izdzirdis, Tauksķītis pilnīgi apstulba no neizmantoto iespēju bagātības mūzikas jomā. Stabules gan viņam nebija, bet vai tāpēc lietas labā neko nevarēja darīt? Nu katru brīvo brīdi Tauksķītis ziedoja prāta, kāju un roku vingrinājumiem, līdz bija gatava ierīce, kas deva iespēju apvienot bungošanu ar harmoniku balsi. Šiem vingrinājumiem bija tāds rezultāts, ka Tauksķīša kaimiņi intensīvi pievērsās aktīvai atpūtai — visi kā viens viņi kļuva par tūristiem un mājās pavadīja tik vieh laika, cik vajadzīgs kārtējai mugursomas sakrāšanai.

Dūšīgi strādādams, Tauksķītis bija guvis zināmus panākumus. Nu jau viņš tīri braši ar saviem diviem instrumentiem nospēlēja Brēķim kaut ko sērīgu un sirdi plosošu.

— Tu gan esi laimīgs cilvēks, — Brēķis pēc tam šņaukājās. — Kad kļūsi slavens, neaizmirsti pieminēt, kurš tev iedeva to laimīgo lozi.

Izrādījās, šie vārdi nemaz nebija tālu no patiesības — padzirdējuši par Tauksķīša aizraušanos, kolēģi lūdza viņu kuplināt darbavietas māksliniecišķās pasdarbības koncertu. Tā rezultātā Tauksķītim tika goda raksts un puķes, kuras pasniedza Ella. Sieviete tajā vecumā, ko nemēdz precizēt, bet kam tomēr vēl nav nekādas vainas.

— Zināt, es visu laiku jutu mūsu dvēseļu radniecību, — Ella teica. — Un nu tas ir pilnīgi skaidrs, es vienkārši dievinu mūziku!

Sakiet, vai, šādu paziņojumu izdzirdis, Tauksķītis drīkstēja Ellu neuzāicināt ciemos un neiepazīstināt viņu ar savu repertuāru!

Notraususi aizgrābtības asaru un uzzinājusi, ka Tauksķīša muzikālo gaumi līdz šim ietekmējis Brēķis, Ella paziņoja, ka tā turpināties nevar. Vai tad šie žēlabinieki meldīni piedienēja tik energiskam un aktīvi dzīvojošam cilvēkam kā Tauksķītis? Jā, jā! — viņa vēlreiz uzsvēra. Sīrsnīgi pabrīnījies par negaidīto vērtējumu, Tauksķītis nosprieda, ka Ellai tomēr viss labāk redzams, kolēģi šo sievieti uzskatīja par ļoti vērigu.

Ella tik dedzīgi iesaistījās Tauksķīša talanta attīstīšanā, ka pārveda savu iedzīvi pie viņa. Tiesa, pirms tam Ella tādu laiciņu skaļi šaubījās, vai būšot pareizi ilgstoši uzturēties neprecēta vīrieša dzīvoklī. Viņas šaubas tā satrieca Tauksķīti, ka viņš parādīja Ellai savu nevainojami tiro pasi un ierosināja tās lietas nokārtot pēc likuma.

No kalnu tūriādes atgriezušies, Tauksķīša kaimiņi bija ļoti pārsteigti, ieraudzīdami virtuvē mūdrī saimniekojam apsviedīgu sievišķi, kurš turklāt kaut ko dūgoja Tauksķīša harmoniku pavadībā. Taču viņi drīz vien novērtēja Ellas pozitīvo lomu savā sadzīvē, jo viņa, lāvusi Tauksķītim kādu brīdi pamazciet, vedināja to palasīt grāmatas par slaveni skaņražu dzīvi. Lasišana ļoti paplašinot cilvēka redzesloku.

Nepmierināts bija tikai Brēķis. Viņam pēc Ellas pārcelšanās pie Tauksķīša vairs nebija neviena kaktiņa, kur grūtā brīdī iegriezties un izkredit sirdi. Tādos brīžos viņš kvernēja zem Tauksķīša logiem un gaudās:

— Kas tādām nekais, gan loterijās vinnē, gan šitādu sievu noķer... Nē, nav dzīvē taisnības un nebūs... Vienam laime nāk ar kaudzi, otram netiek ne drupādas...

Brēķa vārdos, var teikt, ir zināma taisnība — pavisam nesen Tauksķītim uz loterijas biļeti, kuru tam iebāza kabačā nepazīstams pilsonis, pateikdamies par aizdotu autobusa talonu, krita bazūne. Laimīgā vinnētāja smaidošais gēmis bija redzams pat laikrakstā kā reklāma līdzīgiem pasākumiem. Tauksķītis bija tik priecīgs par kārtējo veiksmi, ka nekādi nevarēja saprast, kāpēc Ella pret to izturējās visai atturīgi.

Būdama prātīga sieviete, Ella mēģināja ierobežot bazūnes apgāšanu. Taču Tauksķītis kļuvis ļoti pašpārliecināts un nelielk nost jauno mūzikas rīku, kamēr pūdzams nav nostrādājis slapjš. Pēc tam, atvilkdams elpu, viņš prāto, kā varētu apvienot bazūni ar bungām un harmonikām.

Visai negaidīti uz to reaģēja arī Tauksķīša kaimiņi: viņi nororganizēja loteriju, kurā būtu viens pats laimests — jauka mājiņa klusā mežā stūrī pie pašas ciemata robežas. Tauksķīši ne-taisījās loterijā piedalīties, bet viņiem gandrīz ar varu vienu biļeti tomēr uzspieda. Nemot vērā, ka Tauksķītim loterijās tagad fantastiski veicas, jāsāk domāt, vai Brēķim galu galā nav taisnība.

ĀRIS INDE

U. MEZAVILKS

TĀDS DARBS

— Biedri! Jūs domājat, ka visgrūtākais darbs ir zemi kopt, tēraudu liet, cilvēkus ārstēt? Nē! Visgrūtākais darbs, es atkārtoju — visgrūtākais, ir tiešais darbs ar cilvēkiem. Piemēram, mans. Man katru dienu zvana, lūdz, sola... Pat draud! Es, protams, neapvainojos, cenšos iejusties. Zināt, tāds darbs. Un jūs zināt, kāpēc? Aiz bezatbildības, aiz visparastākās nevižības. Visbiežāk tāpēc, ka sajauc telefona numurus. Jā, uzgriež aplam un runā. Bet tajā laikā varbūt kādam tiešām vajag man piezvanīt. Cilvēks gaida, nervozē. Vai jūs zināt, cik daudz visa kā paliek nesaražota katras zaudētas minūtes laikā?

Trr! Trrr!

— Dzirdat, jau atkal zvana! Un noteikti gvelzis visādas mulķības. Lūk, es paceļu un nolieku klausuli. Miers! Jā, pie kā mēs palikām? Pareizi, pie tā, cik dārgi izmaksā katra minūte. Un nedomājiet, ka cilvēka garastāvoklis ir mazsvarīgs! Ir svarīgs, biedri, ir! Ja cilvēkam priecīgs prāts, viņš krasi ceļ darba ražību. Kaut vai par desmitdaļu procenta, bet cik tur kopā nesanāk?

Trr! Trrr!

— Atkal! Hallo! Jā, jā, klausās! Nu, protams, namu pārvalde un nevis bērnodārzs! Es neko nejauču. Jūs, pilsoni, pats teicāt, ka bērnodārzs! Es to teicu? Nu, vai zināt!

Knakš!

— Ko es jums jau teicu? Pat numuru nevižo pareizi uzgriezt! Pats nestrādā un citiem neļauj. Bet, ja cienītu otra darbalaiku...

Trrr! Trrr!

— Hallo! Kas par cūcību, kas par mērķaķi! Es jūs pēc balss pazistu, jūs jau pirms zvanījāt, sajaucāt mani ar bērnodārzu un tagad vēl lamāties!

Knakš!

— Traks var palikt! Vajag

mērķaķi, bet zvana uz namu pārvaldi!

Trrr! Trrr!

— Jau atkal! Hallo! Runājiet saprotamāk! Kas? Krāns pil? Nē? Tek? Nu tad aizgrieziet! Nevar aizgriezt? Nē, te nav trako māja, te ir namu pārvalde. Zvaniet uz nulle trīs, tur jums palīdzēs!

Knakš!

— Tā, redzat! Viena dzīvoklī krāns pil, otrā jau tek... Gadās visādi. Neko darīt, jāpalīdz. Kaut vai ar padomu. Bet es jau neapvainojos, tāds darbs. Bet trako mājā tādām arī neko līdzēt nevarēs, tur vajadzīgs cits dakteris.

Trrr! Trrr!

— Hallo, hallo! List? Ko tad es tur varu darīt? Paņemiet lietussargu! Kas? Ak no griestiem list! Un karsts ūdens? Ko tad jūs gaidāt, ko tad jūs zvanāties un zaudējat laiku, skrieniet augšā, modiniet kaimiņu! Un vispār, kur jūs ņemāt karstu ūdeni? Mūsu rajonā karstā ūdens jau otru nedēļu nav!

Knakš!

— Re, kā daži dzīvo! Kur skatās sabiedrība?

Trrr! Trrr!

— Trakums! Vai jūs vienreiz nevarat skaidri pateikt, kas jums tur noticis? Ak varat? Tad sakiet! Jā. Lūdzu! Pagaidiet, es paņemšu rakstāmo. «Atsūtiet»... Interesanti, vai te ir kāds pasta kantoris? Nē, to es neteicu jums. Tālāk! «Atslēdz-», jā, sapratu, «-Nieku». Paklausieties, mēs te neesam tādēļ, lai dzītu jokus! Ak, atslēdznieku! Un tādēļ jūs traucējat namu pārvaldi?! Mums taču, kur tas laiks, kopš nav neviena atslēdznieka, it kā jūs to nezinātu!

Knakš!

— Redzat, biedri, un tā katru dienu! Zvana 'nieku dēļ. Bet cik daudz mēs varētu visu ko saražot, ja katrs savā vietā strādātu un netraucētu to darīt citiem! Bet es jau nesūdzos. Tāds darbs!

T. SERGIJENKO

— VISI CEĻI VED UZ ROMU!

E. OZOLIŅŠ

— VIŅŠ IR MŪSU KOMANDAS SMADŽEŅU CENTRS!

I. MELGAILIS

Laimīgs arī tas, kas dzīvo, ne par ko nešauboties. et tā ir mulķa laime.

Garšas trūkumu var piedot ikvienam, tikai ne pavāram.

NIKOLAJS TIHONČUKS

KLEKSĪSI

«Indrānu tēvs nevar paciest, ka nozāgē ošus, un par sodu aiziet dzīvot uz pirtiņu.»

«Ja Plūdonis savam Atrailnes dēlam pierakstītu laimīgas beigas, tad tas būtu nepareizs un ilgi literatūrā neuzglabātos.»

«Mūsdienu jauniešiem dažkārt ļoti grūti izšķirt, kuru mācību priekšmetu viņš mācās priekš sevis, kuru priekš vecākiem un kuru priekš skolotājiem.»

«Lai kļūtu par olimpisko čempionu, nav tikai jātrenējas, bet arī kārtīgi jāizpilda visi mājas uzdevumi algebrā.»

«Tie skolēni, kas nemācās, nevar saprast, kāpēc citi tik daudz mācās.»

«Indrānu mātes galvenais uzdevums ir panākt, lai visi konfliktlikti beigtos bez trača.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS

Ļ. LAINERS

TIKAI VIENS TRŪKUMS

Man ir tikai viens trūkums. Tikai viens!

Es nedzeru. Es nepiepēju. Esmu kārtīgs ģimenes tēvs. Mīlu bērnus. Kārtīgi maksāju par elektrību, par dzīvokli, turklāt līdz desmitajam datumam.

Jā, bet viens trūkums man tomēr ir! Neskatoties uz to, ka esmu

beidzis trīs institūtus, ka mani ļoti augstu vērtē priekšniecība, ka mans zinātniskais darbs guvis ļoti plašu ievēribu, ka brīvajā laikā nodarbojos ar sportu, ka ļoti ātri skrienu, ka cilāju svaru stieni un nevairošos no sabiedriskā darba...

Un tomēr viens trūkums man ir. Es reizēm meloju...

OLEGS HAVRIČS

«Perec», Kijevas

RADĀGABALS

— Vesels!

— Vesels...

— Ko tad tu — nepazīni mani? Mēs taču esam brālēni! Trešajā pakāpē!

— Ā!

— Es par mežsargu strādāju. Bērzu sula nav vajadzīga? Varu pagādāt, cik gribi: kaut vai muču, kaut vai divas! Es tev kokmateriālus atvedīšu, pirmā dēli iznāks... Būvēties nedomā?

— Tā kā nē. Un tik milzīgas kāres pēc bērzu sulas man arī nav. Man vairāk pie sirds iet mandarīnu sula, tikai daudz mazākos kvantumos...

— Nu, dievs ar viņu, ar to sulu un to māju. Noorganizēsim tev dzīvokli, man sieva ar šiem papīriem darās. Zina, kā šitās lietas kārtojamas...

— Es esmu dzīvokļu rindā...

— Vai bērni tev ir? — radagabals kā čūska kārdinātāja tinās man apkārt no visām pusēm.

— Ir!

— Puika vai skuķis?

— Meitiņa.

— Man ir radniece dzemdību namā — pagādāsim tev puiku, no zemes apakšas izrausim... Bet pagaidām, zini, iekārtosim tavu meitu mūzikas skolā.

— Viņai taču nav muzikālās dzirdes! — es viņam saku.

— Nekas, sievasmāsa tieši šai brandžā strādā. Ja būs vajadzīgs, viņa muzikālo dzirdi atradīs. Tu par to neraizējies. Bet, ja negribi, iekārtosim tavu bērnu baleta skolā vai horeogrāfijas studijā. Brāļasieva šitās lēkāšanas pārzina.

msu. Vai arī sagādāsim kaut ko no detektīviem...

— Bērnam vairāk patīk klasika.

— Būs arī klasika. Starp citu, par klasiku. Mana brāļadēla meita ir klases audzinātāja. Kurā skolā tava sīkā mācās?

— Vēl pat bērnodārzā neiet.

— Kad sāks iet, iekārtosim pie mūsu radnieces — svaigā sievas: uzvārdi ir dažādi, meita tiks teicamnieku grupā. Zini, tagad ir tā: vienu mākslīgi pataisa par muļķi, otru aiz ausīm velk gudrajos... un tad jau dzīve parāda, kas iznāk no vieniem, kas no otriem. O, runājam par gara barību, bet es nemaz nepaivaicāju, kas tev ir ledusskapī! Mans kums vada pārtikas preču veikalu, bet kūma ir restorāna valdniece... Apģērbs, skatos, arī esi ne visai... Nebūs slikti tev iepazīties ar radnieku, kas strādā par direktoru šūšanas fabrikā ar ādas novirzienu. Viņš no ādas izlīdzīs, bet tevi ādā iegērs. Kādā gribēsi. Bet vēl vienas kūmas vīrs šuj bikses — firmas! — no importa džinsu auduma. Mēs tev arī krokodilādas portfeli sagādāsim. To uzdosim švāģera kūma sievai...

— Nu, bet kas no manis ir vajadzīgs? — es pārtraucu radagabala runas plūdus.

— Sikumipš. Lai tava māte, mana trešās pakāpes tante, pārdod savu māju, kas viņai ir laukos, un pārceļas dzīvot uz pilsētu pie mana dēla, viņas trešās pakā-

— PILSOŅI, NEDROZMĒJIETIES, VIETAS PIETIKS VISIEM!

K. LIEDE

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Apmeklētājs restorānā jautā oficiantam:

— Sakiet, lūdzu, kāpēc jums kabatā salvēte!

— Higlēnai. Ja man nokritīs no šķīvja uz grīdas kotlete, necelšu taču to augšā ar pirkstiem!

— Ar steigu jāpērk jauns spogulis dzīvokļa gaitenim, — Pēteris draugam pavēsta.

— Veco esi sasītlis!

— Nē, bet spogulis ir tik mazs,

ka tajā var redzēt tikai auguma augšējo daļu. Jau divas reizes esmu izgājis uz ielas bez biksēm.

Sieva sēž pie virtuves galda un jau stundu kaut ko rēķina. Vīrs baidoties nenoturas un jautā:

— Atvaino, ko tu tur dari!

— Labāk neprasi! Nopirku pāris saujas zemes puķupodam un man par to noplēsa trīs kronas. Pašlaik rēķinu, cik varētu maksāt zemeslode.

L. DAHILĀNS

«People's Daily World», Nujorka

— Petrov, šovakar, aizklāti balsojot, tevi ievēlēs par priekšsēdētāju!

«Stāršel», Solija

Psichiātrs:
— Nekāda speciāla nosaukuma jūsu kaltei medicīnā nav. Tas ir visparastākais trulums.

— Kopš pastu iznēsāju, šādi gērbusies, visi vienmēr ir mājās.

«Dikobraz», Prāga

— Ser, vai jūs zvanījāt!

«Weekend», Londona

— Dažreiz man liekas, tu laulības dzīvei vēl neesi nobriedis!

«Eulenspiegel», Berlīne

«Palante», Havana

— Un tagad doktors Haskins mums nolasīs referātu par tematu «Kā darbavietā izvairīties no traumām»...

«Punch», Londona

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, Ē. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekre-

Nodots salikšanai 4.11.86. Parakstīts iespiešanai 24.11.86. JT 00878. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,44 izd. l. Metiens 120 000 eks. Pasūt. Nr. 1349. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии. 226081.

